

[Ragnhild Andersen.]

Liv? Jeg tror, Befolkningen vil blive utilfreds med Rigsdagens Arbejde, hvis vi udelukkende hengav os til en Vurdering af Talmaterialet og ikke fulgte med i, hvorvidt Renteindtægterne er af en saadan Art, at de paagældende kan leve ordentligt, menneskeværdigt og uden Frygt for Morgendagen. Derfor er det min Opfattelse, at vi ikke blot skal holde os til Talmaterialet, men vort Parti er af den Opfattelse, at vi maa holde et vaagent Øje med, hvordan særlig de gamle og Invaliderne har det.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen sagde, at vi skulde holde os til Tallene. Da jeg havde Ordet paa mit Partis Vegne i første Omgang, fremførte jeg, at Udgifterne for Rentemodtagerne i Landkommunerne til Brændsel var betydeligt større, end Brændselstillægget dækkede, selv efter den Lov, der nu gennemføres. Dette Eksempel, som virkelig ikke er overdrevet — Tallet 350 Kr. aarlig ligger snarere i Underkanten af, hvad Rentemodtagerne i Landkommunerne maa bruge til Brændsel —, gik det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen overhovedet ikke ind paa. Naar det ærede Medlem derfor siger, at han foretrækker at bo paa Landet fremfor i Byen, maa det vist i høj Grad bero paa et Skøn. Det er en Kendsgerning, at adskillige Rentemodtagere i denne Tid tager fra Landet ind til Købstæder og Bykommuner, fordi Renten er lav ude paa Landet, saa lav, at de er bange for ikke at kunne eksistere for den, hvad de i mange Tilfælde heller ikke kan.

Det ærede Medlem talte om den lykkelige Periode i 1937—38, da den tidligere Minister Ludvig Christensen udtalte, at nu var det højeste opnaaet for Rentemodtagerne, nu var der kun den forsikringsmæssige Overbygning tilbage. Jeg maa dertil føje, at vi Kommuniste ikke var saa lykkelige i 1937—38, som man maaske var fra socialdemokratisk og radikal Side, som jo sad med Regeringsmagten. Vi deltog ikke i Glæden over, at man havde naaet det højest mulige. Vi stillede vore Ændringsforslag om Dyrtilstillæg, om samme Rente til Kvinder og Mænd, vi førte vor Politik her i Rigsdagen for større Forbedringer for Rentemodtagerne, selv om vi ofte stod alene, og naar vor Politik i Dag har vundet et Stykke frem, kan det kun glæde os. Det kan kun glæde os, at vore Synspunkter vinder Gehør; i 1946 har man gennemført den samme Rente for Kvinder og Mænd, og ogsaa ved denne Lov gennemføres der betydelige Fremskridt.

Her vil jeg ogsaa pege paa en Ting, som jeg mener har Betydning for Rentemod-

tagerne i Alderdomshjem. Vi har her i Folketinget og i Udvalget gjort os til Talsmænd for, at Lommepengene, saaledes som de gamle paa Alderdomshjemmene ønskede det, blev fastsat saaledes, at Ægtepar fik det dobbelte af, hvad enlige fik. Rentemodtagerne havde ønsket et Beløb paa 20 Kr. til enlige og 40 Kr. til Ægtepar. Jeg glæder mig over, at dette Synspunkt er blevet taget til Følge i Udvalget, og at Resultatet er blevet, at det oprindelige Lovforslag paa dette Omraade er blevet forbedret. Jeg glæder mig over, at det var muligt at samle et Flertal for en Ændring, hvorefter Ægtepar paa Alderdomshjemmene i Dag faar dobbelt saa meget i Lomme penge som enlige og Beløbet samtidig bliver forhøjet.

Som sagt, vi har god Grund til at hilse med Glæde, at vor Politik vinder frem paa den høje Rigsdag — hvad jeg heller ikke er i Tvivl om, at den vil gøre ogsaa i Fremtiden —, selv om ikke alle vore Ønsker er opfyldt med det nuværende Forslag.

Det er karakteristisk for det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, at den eneste Støtte, han kan byde de øvrige Partier, gælder Forkastelsen af vort Ændringsforslag om at nedsætte Aldersgrænsen fra 65 til 60 Aar. Det er en Holdning, som vi ogsaa kender fra tidligere Udtalelser af det ærede Medlem, hvorefter det ærede Medlem vilde foretrække en yderligere Forhøjelse af Aldersgrænsen fremfor det retfærdige, at alle gamle ved 60 Aars Alderen fik Adgang til at faa Aldersrente.

Det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen sagde, at der ingen logisk Forklaring var paa at gaa fra 15 til 18 hl Koks, men at man alligevel ikke vilde gaa konsekvent derimod. Jo, der er i højeste Grad en logisk Forklaring paa, ærede Medlem, at man gaar fra 15 til 18 hl. En hvilken som helst Undersøgelse vil forklare os, at Rentemodtagerne ikke engang med de 18 hl i alle Tilfælde vil have Mulighed for at klare sig. I hvert Fald er det en given Ting, at Rentemodtagerne ude i Landkommunerne selv med den forøgede Brændselshjælp ikke vil kunne dække deres Udgifter med det Beløb, som de faar for de 18 hl Koks. Det blev nævnt af den højtærede Socialminister, at dette Beløb var 181 Kr. i Landkommunerne. Det fortæller ogsaa tydeligt, at der her er et stort Spring, før Rentemodtagerne i Landkommunerne faar dækket deres Brændselsudgifter gennem Brændselstillægget.

Det ærede Medlem holdt en stor Tale om, at man vilde frem til en anden Alderdomspolitik, en Politik, som kunde holde, og udtalte, at vi maatte forebygge en Kata-